

Volar a cegues

Gemma Santaló

Editorial Trípole

TRÍPODE

Títol: *Volar a cegues*

Primera edició: juny de 2021

© Gemma Santaló Puig

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl.4a Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-123920-0-5

Dipòsit legal: B 10209-2021

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb el permís dels seus titulars, a part de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne fragments.

A en Marc

I jo no sé què fou primer: si els seus ulls de color mar o
les meves ganes de banyar-me.

ÍNDIX

SALNITRE	11
HYDE	13
MÉS VIDA	21
LA NEVERA	35
L'ALÈ	43
TURBULÈNCIES	57
VOLAR A CEGUES	65
FAUST	71
EL GAT I ELS LLINDARS	79
L'AMIGA	89
LA TEMPERATURA DE L'AIGUA	99
ÀNIMA EN VENDA	103
PARÍS	109

SALNITRE

Percebo el moviment basculant del seu interès. Va i ve. Com el sol. Com les primaveres. Com les onades d'un mar calm que sota l'influx de la lluna s'apropa més i més. Fins a mullar-me els peus, la roba... Si em mulla el son sé que estic totalment xopa.

I quan amarada fins al coll començo a jugar amb l'aigua, i amb els peixos, i amb la sal; sento de nou la seva retirada. Me n'adono perquè noto el vent —oratge o marinada, encara no ho sé. El que sí que sé és que ha arribat l'albada, i que tinc la pell molla i exposada a la intempèrie de la llum, amb el salnitre fent-se crosta sobre les meves cames, damunt la sorra humida. Cada vegada més freda.

HYDE

Sent com la clau s'esmuny dins el pany, com fa mitja volta, i com s'obre el pestell. En Roberto està assegut a la butaca de pell marró, davant els prestatges de la llibreria. Sosté un llibre. El patac contundent de la porta li retruny a l'interior, com a una paret més. Respira i aixeca la vista, i l'esguard li fuig darrere uns pardals, per la finestra. Fa un dia preciós: blau, càlid, distès. L'exterior contrasta amb el clima que es respira dins la casa. Fa que *no* amb el cap. Agafa aire, es posa bé les ulleres i torna la mirada al llibre. Es prepara. No és que l'hagi agafat d'imprevist. Ja ho sabia, ell, que la Muriel arribaria d'un moment a l'altre. Des que ha tornat del conservatori que estava a l'aguait, del rellotge i del pany, com si volgués analitzar cada instant, endevinar-ne la intenció, avançar-s'hi. Es tractava de comprovar si tornava a l'hora prevista o si desplejava algun dels seus numerets per mortificar-lo. Estava preparat, fins i

tot, per al pitjor, fins i tot per si no arribava. I no pensava pas trucar-li, ni enviar-li missatges de com ho tens?, o de què vols per sopar? Ni esperar, impacient, l'entonació de la resposta. És més: està sorprès que ja sigui a casa, enfadada com estava.

Escolta la Muriel caminar pel pis: les passes lleugeres, el frec de la roba amb el món, els moviments rutinaris —deixa la bossa, penja la jaqueta... No va a rebre-la, ni a fer-li un petó. Roman atrinxerat a la butaca, com si li anés la masculinitat, o la partida. Que vingui ella, si vol! I és que està cansat d'estar pendent, que aconsegueixi tenir-lo pendent, que li condicioni la vida. Ja li ho va dir el vespre abans, que n'estava fart. Després del sopar amb els Tarrats. Fart. Just en entrar al cotxe.

Tanquen la porta, condueix ella. En Roberto es corda el cinturó de manera enèrgica tot esforçant-se per sostenir un somriure; els Tarrats encara són a prop i no vol... Els saluda amb la mà. El cotxe arrenca. Tot just arriben al final del carrer, agafa aire i s'afluixa la corbata. De sobte, com si el que hagués afluixat fos l'anella d'una granada de mà, explota i ho crida tot, tot: Que ja n'hi ha prou, que n'està tip, que sempre el faci quedar en evidència. Que ja ho sabia, que hi havia d'anar sol, a aquest sopar. Que si és que es nota molt, maca, que en el fons no vols... I ella el mira sorpresa, amb actitud de no entendre res, molt hàbil, ella! I és que són petits comentaris, fútileses d'aparença innocent però fibló d'agulla, maniobres per fer-lo empètitir, fer-lo insignificant. I els Tarrats, amb

tants contactes... I els vol, els necessita, era la seva oportunitat, fer-se un nom, deixar les classes i el putó conservatori! Ella manté l'expressió d'estupefacció sota l'impacte de l'ona expansiva i li diu, li intenta dir que no, que no, que com pot ni tan sols... I ell diu que calli, que calli, que ja ha parlat prou.

El camí avança silent. Nota la barreja d'alcohol i vehemència que li regalima per les temples. De tant en tant la mira de reüll: fa cara sorruda, dolguda. No li sap pas greu, a ell, haver parlat. Ans al contrari, se sent valent, alleugerit.

Entren a casa. Els talons ressonen sobre el marbre. Ella avança seriosa i es fica a l'habitació. Ell decideix posar-se al llit més tard, quan ella dormi. Vol demostrar que ell sí que està enfadat, enfadat de debò. Va a la cuina, se serveix un whisky amb gel. Es treu el telèfon de la butxaca de l'americana i l'observa, no fos cas que hi trobés algun missatge que el tragués d'aquell forat. Però res, és tard i no sap si aquest concepte només inclou aquella nit. S'asseu en una cadira a la foscor, sol. Nota el pas dels minuts, els escolta resistir-se al rellotge de l'entrada, i defallir. Se'ls empassa a cada glop. Sent que està sol i el cos sencer se li relaxa. S'ha acabat tot, tot. Encén una cigarreta. Mira per la finestra. La tensió li fuig a cops d'alè. Entre minut i minut, li tornen els ulls plorosos de la Muriel, i se li escola un dubte, un corc: i si... Darrere el corc, un exèrcit de retrets avança en formació, com si haguessin estat amagats, ordint una maniobra d'atac sorpresa; tots l'apunten a ell: que potser és cert, que no ho deia amb mala intenció,

que potser ha perdut els nervis, que potser s'ha descontrolat. Evoca l'última visió d'ella: el vestit cenyit negre, el recollit, els llavis vermells, els talons sobre el marbre de l'entrada. Ha enregistrat la imatge com una foto, la cartellera d'una pel·lícula de cinema antic. Al final ja dubta que ella hagi dit res. Merda! L'assalta la por, busca l'última discussió, n'estudia les freqüències, repassa, punt per punt, cada frase de la vetllada. Busca la falta, allò que se li ha escapat, allò que no havia d'haver dit, una excusa per lliurar-se a la culpa en desmesura. Potser, simplement, els Tarrats no el troben interessant, el seu projecte, i d'aquí tanta indiferència. I si no té cap interès? I si és vulgar, mediocre? No!, es diu. No! Para l'hemorràgia com pot. Es posa dos dits més de whisky, un nou gel i un feix de dics al torrent de reprovacions braves. A ell li ha semblat així, doncs és així! Cada vegada igual. Després d'una discussió, escena de morros i ell que es desmunta, un castell de sorra a qui arriba la marea. Avui es fa fort. Determina que no s'ho farà més, això. Que li és igual, el que hagi de passar. Prou que s'ho imagina, que la Muriel es farà l'ofesa fins que ell digui alguna cosa i ella pugui desfogar-se, o... O el silenci serà etern.

Doncs mira, que ho sigui.

Sent les passes més a prop. Reposa la cama dreta al damunt de l'esquerra. L'esquerra no para de bellugar-se. Imagina que ja ho sap, ella, que ell és allà llegint, amb un posat-d'intellectual-que-no-entra-a-criaturades. Es pregunta quin serà el

seu pròxim moviment. S'esforça a mantenir l'atenció al llibre, s'escura la gola, l'agafa fort. L'observa, de cua d'ull, passar per l'obertura de la porta, camina sense girar el cap, segur que ho fa per fer-se pregar. La veu concentrada en el telèfon, pendent de qui sap què. I si no ho ha vist, que ell és allà? Porta un vestit verd, una rebeca de punt rosa i ballarines de color castany, de conjunt amb els rínxols i les pigues que li rodolen nas avall. Ja el tenia, aquest vestit? Continua absorta en algun missatge, de ves a saber qui.

Sent l'impuls d'aixecar-se de la butaca. Fa un pas cap al llindar, sense pensar, com si el dugués l'instint.

—Hola. Com ha anat, el dia?

Merda! Per què ha hagut de parlar primer? I ara...?

—Bé —diu, la Muriel tot allargant la *e*. Sembla que l'ha agafada a contrapeu. Tanmateix respon amable.

En Roberto respira alleujat. Decideix que no hi ha cap necessitat d'allargar la discussió, és inútil. Pobra Muriel... I no en té cap ganes.

—Fa un dia maco. Sortim a fer un tomb?

A les classes es respira el final de curs: el nerviosisme, els exàmens... Els nens estan cansats, i ell també. Les piles de treballs per corregir li ocupen les hores i tot l'espai dels pensaments. En definitiva, necessita vacances. Després de l'estiu ja tornarà a engegar, i a assajar, i a buscar patrocinadors. Però ara no. Resol que no. Necessita oblidar-se'n, descansar, i passar uns

dies amb la Muriel, que últimament... El primer és el primer. En molt de temps, l'objectiu és gaudir del dia. Ja era hora!

Els capvespres són agradables. Surten al cine, a passejar. Sense telèfons, només ells dos. I parlen, davant d'una cervesa, o d'un gelat, en un bar, el banc d'un parc o de la Rambla. Parlen de tot i de res: de com ha anat el dia, de les jugades dels nens de segon —riuen; si és que es fan estimar, els nens—, de les vacances. A la tornada, s'entretenen als aparadors de les botigues de viatges. Contemplen destinacions exòtiques. Muriel, ho hem de fer: fugir un parell de setmanes, Tòquio, Buenos Aires... La Muriel li fa un petó.

L'endemà surten a mirar pressuposts. Mai no s'han sentit prou experts per organitzar vacances sols, i menys si volen anar lluny. A en Roberto li molesten les cues que es generen, i la incomoditat de les cadires, i el temps que triguen les agències a respondre, si és que t'han d'enviar alguna informació. És la seva feina, no? Sovint sembla que no la vulguin fer. El noi de la tercera agència els pregunta si és el viatge de noces. Ells diuen que no, però es miren i somriuen. S'agafen de la mà.

És divendres. En Roberto torna del conservatori. Només queda una setmana per al final de curs. Deixa la maleta, plena de partitures i de revistes amb fotos d'hamaques, palmeres i platges de fons. En penjar l'americana, treu el mòbil de la butxaca interior, el col·loca sobre el moble de l'entrada. Hi veu l'avis d'un missatge; deu ser el pressupost de Costa Rica, per

fi. Va a l'habitació i es posa roba còmoda; a la nevera, i agafa una cervesa. Torna al telèfon: no, no l'és, l'agència, és... la secretària dels Tarrats? Diu que han escoltat la maqueta i que creuen que pot tenir possibilitats. Possibilitats? Li proposen d'assistir a un còctel, el dijous 22, una trobada informal per presentar-li el representant d'un estudi. Hi haurà molta gent del món de la música, miraran de trobar el moment per... Déu meu! Possibilitats! Crida la Muriel, l'abraça, l'aixeca a coll, li fa petons. Surten a sopar, ells dos, a celebrar-ho. Tornen amb presses i dues copes de més. Van al llit, fan l'amor. Ell s'adorm abraçat a ella.

L'endemà, en Roberto obre els ulls i deixa l'esguard suspès en el sostre. Hi projecta una portada, un piano, concerts i auditoris plens. Agafa aire. Abaixa la vista a terra, sobre el llit. La Muriel encara dorm, li dona l'esquena. La respiració melòdica li suggereix un ritme. Alena un somriure.

Sona el telèfon a la tauleta de nit. Fa un sobresalt: no n'era conscient, que el telèfon era allà. S'incorpora. S'afanya a despenjar. Sent la veu del noi de l'agència. Ah, és ell, que ja tenen el pla de viatge, que si volen passar per comentar-ho.

—Doncs... No ho sé, anem una mica atabalats, ara mateix. Si de cas passeu-ho per correu i ja ho estudiarem.

La Muriel es desperta.

—Qui era?

—Res, els de l'agència, que ja tenen allò de Costa Rica.

—Ah! I quan has quedat que hi passarem?

Es gira cap a ell, bada els ulls, somriu.

—Els he dit que ja els trucarem.

Congela el somriure.

—Però, que no tenies ganes de tancar-ho?

—Ai, ja en parlarem, ara no vindrà de dos dies...

En Roberto encén una cigarreta. Xucla fort. Nota una mica de nerviosisme, és normal. Treu el fum. La Muriel s'aixeca del llit d'una revolada. Es dirigeix al lavabo. Ell la ressegueix, de cap a peus. En passar per la cintura l'examina, dedueix que s'ha engreixat. Ostres, val la pena que s'aprimi abans del 22 o, amb el vestit negre, semblarà una botifarra.

MÉS VIDA

La casa encara no ha perdut l'olor del cafè. Tarda de divendres. La Maria planxa, i jo llegeixo. No suportó planxar. Tampoc no suportó les feines de casa però la planxa és la que em fa més mandra: és taxativa, contundent. Per això demano a la Maria que, quan vingui a fer la feina, sobretot comenci per allisar les camises, les tovalles, i els cobrellits. S'ha de fer. Deixar-los impecables, nous. Com si fos possible... I, mentre ella planxa, jo podria repassar informes o fer altres feines, però no: llegeixo. És una estona extremadament plaent, un moment regalat, secret, vacances en dia laborable, un instant guanyat al temps. En definitiva: més vida.

Entra en Ricard. Vestit blau i corbata amb detalls porpra. Sense treure's l'abric, em saluda i em fa un petó fugaç; i un altre a la galta de la Berta, que li torna en potència, a l'aire, sense apartar els ulls del televisor. Va, marxem?, ens diu. De